II

Западна България, т. е. тая часть отъ България, която лежи на западъ, започева едва ли не точно отъ р. Витъ; но обикновено за прѣдѣлъ между източна и западна България се приема р. Искъръ и по нея опрѣдѣлятъ странитѣ на източна и западна. Отъ това и българский языкъ, за въ България собствено се дѣли на източно и западно нарѣчия, опрѣдѣлявани по рѣка Искъръ. — Въ пространството между Витъ и Искъръ, дѣто нѣма ни единъ градъ, въ собственното значение на думата, а селата са [illegible]ло, жителитѣ говорятъ на единъ языкъ смѣсенъ отъ двѣтѣ нарѣчия, който прѣдставя прѣходното състояние на едно отъ нарѣчията къмъ друго. И това се относи повече за сѣверната часть отъ колкото за южната. 1)

---

1) По влиянието си западното нарѣчие по на долу къдѣ Дунава се пропъква по-нашироко отъ Искъръ и допира нѣкакъ до р. Витъ, когато на противъ източното нарѣчие горѣ въ Балканътъ и за прѣвала влизва се [illegible] по-на западъ и досяга до къдѣ Искъръ (Голѣма раковица въ източний край на Софийската котловина, срѣщу съ Мухово въ Тракия и Вакарелъ въ България). Сжщо и въ Ис. Румелия или Тракия, източното нарѣчие досяга на западъ до Мухово, дѣто се въздигатъ източнитѣ Ихтимански височини и започева Срѣдня гора. И напротивъ западното нарѣчие, като прѣгазя Искъръ та завзема Вакарелъ, Ихтиманъ, спуща се на истокъ прѣзъ Марковы Порти и се разлива по юго-източнитѣ поли на Срѣдня гора до брѣговетѣ на Тополница и пакъ като слиза отъ Ихтиманъ въ долината по горнето течение на Марицата по сѣвернитѣ поли на Рила, дори и на Родопитѣ, влияе

инв N 850